

EN TRADITIONENS KANON GÄLLER INTE

Kan inte avstå från att svara upp på kyrkoherde emeritus Folke T Olofssons replik till mig (11/1) med rubriken "Hur är det då med herdestaven?". Olofssons replik byggde på min debattartikel "Kräklan är inte biblisk" (också 11/1), som var ett svar från mig på Olofssons artikel "Nytan av villolärer" (19/12) - vilken ingick i hans serie, "Tro på villovägar", här i Världen idag under hösten 2016.

Jag tar inte avstånd från att någon inom Svenska kyrkan eller Katolska kyrkan låter sig kallas för biskop. Minns t.ex. med glädje min brodersgemenskap och samverkan med den tidigare biskopen i Strängnäs, Åke Kastlund, som sedan många år är hemma hos Herren. Men när det grekiska grundtextordet *episkopos*, på svenska "(församlings)föreståndare", enbart och i suverän betydelse görs att gälla för invigda biskopar inom ovannämnda kyrkliga samfund - redan då har den bibliska meningen frångåtts. Inget samfund och ingen församling kan koppla detta verk av Gud, till att räkna det särskilt åt sig och exkludera andra. Att det finns ett "apostoliskt uppdrag givet till personer", som Olofsson uttrycker det, är ju helt i takt med Nya Testamentets undervisning. Men då är alltså därmed efter Andens smörjelse, också annan nytestamentlig kristenhet inräknad.

Olofsson synes ha utgångspunkt från en uppfattning om att Kyrkan, läs den Katolska och sedermera den Lutherska, har startat upp med kyrkofäderna på 300-talet e.Kr och från de olika kyrkomötena i denna tid. Frikyrkorörelser utanför Kyrkan verkar han inte lägga någon vikt vid, och som det den kan anas, inte heller något värde i att sådana (väckelse)rörelser går direkt till Apostlagärningarna och lärobreven i Nya Testamentet för sin grund och sitt liv. Folke T Olofsson och jag skiljs åt i åsikt om den här gamla Kyrkans rätt att vid sidan av Skriften lägga till kyrkliga traditioner, och som får ett närmast likartat erkännande. Först sätter Olofsson på pränt en fråga och ett svar: "Kan nya läror byggas enbart på kyrklig tradition? Svaret är förstås nej." Men här kommer jag inte undan en känsla av att traditioner från kyrkofädernas och kyrkomötenas tid, har en annan kyrklig status än om en tradition idag skulle uppstå bland de unga kristna rörelserna med önskan om plats.

Med bestämdhet måste jag göra ett fastslående: Utöver Bibeln som kanon, finns inte också en traditionens kanon. Olofsson sätter följande på pränt: "Skriften har förblivande prioritet. Den är enligt evangelisk teologi *norma normans*." Men fortsätter i nästa andetag med att citera den kappadociske kyrkofadern Basilios den Store: "(...) finns det dock exempel på hur kyrkliga bruk motiveras med en hänvisning till en kyrklig tradition: korstecknet, bönen mot öster, den trefaldiga nedsänkningen vid dopet och så vidare." I Pingströrelsens i stort sett samtliga församlingar förr, fanns följande bibeltroende formulering i stadgarna angående hur dop läromässigt och praktiskt skulle ordnas, nämligen "efter Nya Testamentets lära". Det innebar att varje pingstförsamling med denna passus i sina stadgar, ständigt behövde läsa på för att fortsätta att förstå.

Med anledning av ovanstående kan jag säga, att jag aldrig har gjort korstecknet, aldrig vänt mig mot öster vid bön eller sänkt ner någon tre gånger vid ett troendedop. Jag har inte heller med uppmaning från Nya Testamentet behövt göra det. Frågan om ett "apostoliskt ämbete" hör inte hemma annat än i ett traditionens tillägg till Skriften. De första lärjungarna,

apostlarna och den urkristna församlingen, var inga "garanter" för en "traditionens autenticitet" rörande ett apostoliskt ämbete i fortsatt succession med herdestaven som ett bibliskt symbolbevis, även om Olofsson ville ta det dithän. Mig veterligen framträdde aldrig exempelvis Pingströrelsens grundare Lewi Pethrus med en kräkla i handen, fast han var föreståndare så många år för den stora Filadelfiaförsamlingen i Stockholm.

Den nivå Folke T Olofsson vill ta ärendet till, är att även Kyrkans trosbekännelse, som han också kallar "varudeklaration" är färdigställd genom den nicenska, och jag citerar honom: "Trosbekännelsen är det liturgiskt användbara superkoncentratet av den bibliska uppenbarelsen." Men visst går det i så fall enligt mig att superkoncentrera ett credo än mer, t.ex. kan det lyda: "Jesu är svaret." Nej, Olofsson går för långt, och som jag anser, drar mot villolärighet. Hans avslutning ger belägg för det: "Samtidigt är det så att kanon (Skriften, min anm.), credo och kräkla inte kan eller ska söndras från eller spelas ut mot varandra – de hör var och en på sitt sätt ouplösligen samman i den kristna församlingen, Kyrkan."

Sigvard Svärd, pingstpastor